

ת"פ 27916/09/15 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 27916-09-15 מדינת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל, תביעות
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד נטלי אוסטרובסקי

המאשימה

נגד

פלוני ע"י עוה"ד יפתח רפאלי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם היה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בן זוגה של המתלוננת שהתגוררה באותה עת בתחומי העיר לוד. ביום 2015 הנאשם היה מעוכב בתחנת המשטרה בלוד ושוחרר על ידי קצין משטרה בתנאים הבאים: איסור כניסה לביתה של המתלוננת למשך 30 ימים; איסור יצירת קשר או מפגש עם המתלוננת למשך 15 ימים; מעצר בית בביתו; חתימה על התחייבות עצמית בסך של 1000 ₪ (להלן: **הוראה החוקית**).

2. כמו כן, על פי עובדות כתב האישום, הנאשם החזיק בטלפון נייד שמספרו XXX והמתלוננת החזיקה בטלפון שמספרו XXX

3. ביום 2015, בין השעות 22:06-23:55, התקשר הנאשם 19 שיחות ממכשיר הטלפון שלו למכשיר הטלפון של המתלוננת. כמו כן, ביום 2015 בין השעות 00:32-02:34, ביצע הנאשם 3 שיחות ממכשיר הטלפון שלו למכשיר הטלפון של המתלוננת. בנוסף, בשעה 01:30 או בסמוך לכך הגיע הנאשם לבית המתלוננת כשהוא תחת השפעת אלכוהול וניסה לפתוח את דלתה.

4. לפיכך, יוחס לנאשם ביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, עמוד 1

תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

טענות הנאשם

5. הנאשם כפר בכתב האישום וטען בתמצית כדלקמן:

א. ראשית, ההוראה החוקית ניתנה בחוסר סמכות על ידי שוטר בתחנת המשטרה בלוד ושאיננו קצין ממונה. הקצין הממונה לא היה נוכח בתחנה בעת שניתנה ההוראה וגם לא נחתמה על ידו ולכן היא בטלה מעיקרא. בהיעדר קיומה של הוראה חוקית, לא יכולה להתקיים העבירה של הפרת הוראה חוקית.

ב. שנית, ההוראה החוקית, שכאמור בטלה מעיקרא, היא לא יותר מאשר "התחייבות חוזית" שעליה הוחתם הנאשם בתחנת המשטרה ולא "הוראה" בעלת תוקף מחייב שאוסרת עליו להתקרב למתלוננת או ליצור עימה קשר.

ג. שלישית, לא הוכח שהנאשם התקשר למתלוננת.

ד. רביעית, לא הוכח שהנאשם הגיע לביתה של המתלוננת.

6. אדון בכל אחת מהטענות בנפרד תוך התייחסות לראיות שהובאו בפניי.

התוקף המשפטי של "ההוראה החוקית"

7. על פי הראיות שהובאו בפניי, הנני קובע את הממצאים שבעובדה שלהלן:

א. ביום 2015, הנאשם הובא לתחנת המשטרה בלוד ונחקר על ידי שוטר בשם מרדכי זפרני (להלן: **זפרני**), שאיננו קצין ממונה. באותה עת, הקצין הממונה בתחנת לוד היה שוטר בשם כארם עאמר (להלן: **כארם**) ואשר לא היה נוכח בתחנה.

ב. זפרני התייעץ טלפונית עם כארם והאחרון הורה לשחרר את הנאשם בכפוף לחתימה על טופס "כתב ערובה" שכולל התחייבות של הנאשם כדלקמן: ראשית, לא להיכנס לביתה של המתלוננת לתקופה של 30 ימים; שנית, לא ליצור קשר עם המתלוננת בדרך כלשהי או להיפגש עימה וזאת לתקופה של 15 ימים; שלישית, לשהות במעצר בית בביתו למשך 5 ימים (להלן: **תנאי**

השחרור).

ג. הנאשם חתם על "כתב ערובה" שכולל בתוכו את תנאי השחרור שצוינו לעיל בפני זפריני והאחרון אישר על גבי "כתב הערובה" כי הנאשם חתם בפניו. יש לציין, שתחילה "כתב הערובה" כלל תנאי של מעצר בית בבית אחותו של הנאשם ששמה ר"ל (להלן: **ר"ל**) והנאשם חתם עליו. בהמשך, בעודו בתחנת המשטרה, התברר שאחותו לא יכולה לקחת אותו למעצר בית, ולכן זפריני החליט שמעצר הבית יהיה בביתו של הנאשם והאחרון חתם על כתב ערובה אחר שלפיו מעצר הבית יהיה בביתו.

ד. שני כתבי הערובה שעליהם חתם הנאשם נושאים תאריך 6.9.15 ושעת חתימה 02:09.

8. הממצאים שבעובדה שצוינו לעיל עולים בבירור מתוך ההצלבה של כל הראיות שלהלן: שני כתבי הערובה שעליהם חתם הנאשם (ת/1 ו-ת/2); עדותו של השוטר זפריני (בפרוט' מיום 17.5.16, עמ' 6 ש' 5-7, עמ' 17, עמ' 9 ש' 11-19, עמ' 10 ש' 13-31). בנוסף, הנאשם נחקר בתחנת המשטרה ביום 7.9.15 בשעה 14:54 ואישר שהוא הבין את התנאים שבהם שוחרר שכוללים, על פי דבריו, "**מעצר בית ושלושים יום לא להתקרב אליה ל**"]למתלוננת]" (ת/4 ש' 5-6).

9. הנאשם טען שההוראה החוקית היא לא "**הוראה**" אלא "**התחייבות חוזית**". טענה זו דינה להידחות. טענה זה נטענה בפסיקה ונדחתה וההלכה הנוהגת היא שהפרת תנאי שחרור בערובה שניתנו על יד קצין משטרה עולה כדי "**הוראה שניתנה כשורה**", ועל כן הפרת תנאי השחרור עלולה להביא להעמדה לדין בגין העבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין (רע"פ 5034/15 **פירממדוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.10.18) פסקה 54 לפסק דינו של כבוד המשנה לנשיאה מלצר).

10. הנאשם הפנה להוראות סעיף 37 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**) ואשר מורה כדלקמן:

"הקצין הממונה, שהחליט בעניין מעצרו או שחרורו של חשוד יערוך דוח בכתב, בציון שמו וחתימתו".

11. הנאשם טוען כי מאחר והקצין הממונה כארם לא ערך את "כתב הערובה" שבו נקבעו תנאי השחרור של הנאשם וגם לא חתם עליו, כתב הערובה בטל מעיקרו. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

12. סעיף 25(ד) ו-(ה) לחוק המעצרים מורה כדלקמן:

"(ד) נעדר הקצין הממונה מהתחנה או נבצר ממנו לדון בשחרורו של עצור, רשאי שוטר שהוסמך לכך בהתאם לפקודות משטרת ישראל, כהגדרתן בסעיף 1 לפקודת המשטרה, לשחרר את העצור לפי הוראות חוק זה; ובלבד שאם הורה על שחרור בערובה, יקבל את אישור הקצין הממונה לערובה ולתנאיה."

(ה) שוחרר עצור בערובה לפי סעיף קטן (ד) יראוהו כאילו שוחרר על ידי הקצין הממונה."

13. במקרה שבפניי, השוטר זפרי העיד שהתייעץ עם הקצין הממונה כארם וקיבל ממנו הנחיות לגבי תנאי השחרור שיש לקבוע לנאשם. בנוסף, בגוף כתב הערובה האחרון שעליו חתם הנאשם (2/ת) נאמר במפורש "**כתב הערובה נערך על ידי הקצין הממונה שפרטיו להלן: מפקח כארם עאמר**". על כן, יש לראות בכתב הערובה האחרון שנערך על ידי זפרי ונחתם על ידו (2/ת), כאילו נערך על ידי הקצין הממונה כארם ולכן מדובר בהוראה חוקית כשרה, לכל דבר ועניין.

השיחות הטלפוניות למתלוננת

14. המתלוננת העידה שאינה זוכרת את האירוע מושא כתב האישום, שהיא סובלת מבעיות נפשיות וביקשה לסגור את התיק לנאשם. עקב כך הוכרזה כ"עדה עוינת" על ידי המאשימה, באישור בית המשפט, ונחקרה בחקירה נגדית. כמו כן, הוגשה אמרת החוץ שלה (10/ת) לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**). אמרת החוץ נגבתה ממנה ביום 7.9.15 בשעה 11:29 בתחנת המשטרה בלוד.

15. הנני קובע כי מולאו שלושת תנאי הקבילות שמופיעים בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות:

א. ראשית, מתן האמרה הוכח במשפט. אמרת החוץ של המתלוננת נגבתה על ידי השוטרת שירן רסל וההגנה ויתרה על שמיעת עדותה (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 30 ש' 15-20).

ב. שנית, נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו. המתלוננת אכן הייתה עדה במשפט וניתנה למאשימה ולהגנה ההזדמנות לחקור אותה בחקירה נגדית.

ג. שלישית, העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תוכנה. ואכן, המתלוננת הכחישה את תוכן האמרה וגם טענה שאינה זוכרת את האירוע מושא כתב האישום.

16. באמרת החוץ של המתלוננת (ת/10) נאמר כדלקמן:

"אני רוצה להוסיף שמאז שלשום מאז שהתלוננתי, פלוני מתקשר אלי למרות שהוא מורחק ממני (הערת חוקר - הנ"ל מראה לי יומן שיחות נכנסות ואני מצלמת ומצרפת לתיק החקירה) הוא גם השאיר לי הודעה קולית באחת מהשיחות "את משחקת לי ברגשות, אלוהים יחזיר לך ביום כיפור" אבל אני מחקתי את ההודעה, לא ידעתי שאני יבוא לפה אני מעדיפה למחוק אני לא אוהבת לשמוע את הקול שלו זה עושה לי חרדות. אני גם יודעת שאתמול פלוני הגיע שיכור לבניין למרות שהוא מורחק ממני. אחד השכנים אמר לי, קים הוא התקשר למשטרה.

ש. הוא דפק אצלך בדלת?

ת. את האמת אני לא יודעת שאני שותה כדורים אני ישנה חזק."

17. כידוע, לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, על מנת להרשיע את הנאשם על סמך אמרת החוץ של המתלוננת יש להוכיח שיש בחומר הראיות "דבר לחיזוקה".

18. ראיית ה"חיזוק" לאמרת החוץ של המתלוננת היא צילום המסך של הטלפון הנייד של המתלוננת כפי שנעשה על ידי השוטרת שירן רסל, ואשר כאמור, הנאשם ויתר על עדותה ועל חקירתה הנגדית (להלן: **צילום המסך**).

19. מצילום המסך עולה כי היה קשר טלפוני, בדרך של שיחות שלא נענו, בין הטלפון הנייד של המתלוננת ובין אדם שפרטי שמורים בזיכרון של הטלפון הנייד שלה כ-"פלוני" (שמו הפרטי של הנאשם). לפי צילום המסך, מספר הטלפון של אותו "פלוני" הוא XXX, ואשר הנאשם אישר באמרת החוץ שלו שזהו אכן המספר של הטלפון הנייד שלו (ת/4, ש' 21-22). בנוסף, מצילום המסך עולה כי מדובר בעשר שיחות מהשעה 22:06 והן שייכות ל"אתמול". אמרת החוץ היא מיום 2015, ולכן ברור שהשיחות הן מיום 2015 בשעה 22:06.

20. הנאשם טען כי מצילום המסך לא ניתן לדעת אם אותן עשר שיחות משעה 22:06, שלא נענו, הם שיחות מהטלפון שלו שמספרו XXX לטלפון של המתלוננת, או הפוך, קרי ייתכן שהמתלוננת היא זו שהתקשרה אליו והוא לא ענה לה. בעיניי, העובדה שלא ניתן לדעת בוודאות מצילום המסך, האם מדובר בשיחות "נכנסות" לטלפון הנייד של המתלוננת או שמא בשיחות "יוצאות" מהטלפון שלה, איננה מפחיתה כהוא זה מהמסקנה שצילום המסך מהווה "חיזוק" לאמרת החוץ של המתלוננת.

21. כידוע, רכיב ה-"חיזוק" שנדרש לאמרת החוץ של עד עוין, איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת"

דווקא, ודי בתוספת "מאמתת" בלבד. אף אין נדרש כי ראיית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

22. ולענייננו, אילו ניתן היה ללמוד מצילום המסך, מעל לכל ספק סביר, שמדובר דווקא בשיחות "נכנסות" אל הטלפון הנייד של המתלוננת, ולא בשיחות "יוצאות", אזי היה מדובר בראייה מסוג "סיוע", קרי ראייה אשר "מסבכת" את הנאשם בביצוע העבירה של הפרת הוראה חוקית. כאמור, אין צורך בראייה בעלת עוצמה כה גבוהה על מנת למלא אחר דרישת "החיזוק" ודי בראייה "מאמתת", קרי ראייה שתאמת את דברי המתלוננת לעניין עצם קיומו של ניסיון ליצירת קשר בין שני הטלפונים האמורים, ואין צורך להוכיח שמדובר דווקא בשיחות "נכנסות".

23. המאשימה טענה כי נפלה טעות קולמוס בעת ניסוח כתב האישום בכך שנאמר בו בסעיף 1 של החלק הכללי של כתב האישום כי מספר הטלפון של המתלוננת הוא "XXX" ובעוד שבפועל המספר הוא "XXX". על כן, עתרה לתיקון כתב האישום על ידי החלפת הקידומת מ-05X ל-05X. ההגנה התנגדה לתיקון האמור וקבעתי כי נושא זה יוכרע במסגרת הכרעת הדין.

24. לאחר שנפרסה בפניי התשתית הראייתית במלואה, הגעתי למסקנה שאין משמעות לשאלה אם הקידומת של הטלפון הנייד של המתלוננת היא 05X, כפי שנרשם בכתב האישום, או 05X כפי שביקשה המאשימה לתקנו. הטעם לכך הוא שיש בידי בית המשפט את אמרת החוץ של המתלוננת שבה היא מציינת שהנאשם התקשר אליה, תוך הצגת צילום המסך מהטלפון הנייד שלה. כמו כן, כפי שהובהר כבר לעיל, הנאשם הודה באמרת החוץ שלו שמספר הטלפון שלו זהה למספר שהופיע על צילום המסך. בנסיבות אלה, אין משמעות לשאלה מה המספר המדויק של הטלפון הנייד של המתלוננת, והאם הקידומת שלו היא 05X או 05X. על כן, מתייתר הצורך בתיקון כתב האישום כפי שביקשה המאשימה בשל חוסר נחיצות.

25. הנאשם מוסיף וטוען שצילום המסך, גם אם ניתן ללמוד ממנו שהיו שיחות בין הטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלוננת וגם אם ייקבע שמדובר בשיחות "נכנסות" לטלפון הנייד של המתלוננת, הדבר עדיין לא מוכיח שהוא ביצע אותן ולא אדם אחר. דא עקא, הנאשם אישר באמרת החוץ שלו שהטלפון שמספרו XXX, כפי שהופיע בצילום המסך, לא רק ששייך לו אלא שהמכשיר היה ברשותו בעת שבוצעו השיחות ושהוא היה בבית אמו יחד עימה ולבדם (ת/4, ש'21-43).

26. כמו כן, הנאשם לא הביא את אמו כעדה מטעמו על מנת שתעיד שהיא זו שהתקשרה למתלוננת. הלכה פסוקה היא שבעת שנאשם לא מביא עד מטעמו על מנת לתמוך בגרסתו, הדבר יוצר חזקה שבעובדה שאילו היה מובא אותו עד הוא היה מוסר גרסה סותרת (ראו בעניין זה ע"פ 712/94 גאברי נ' מדינת ישראל פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) בדבריו של כבוד השופט קדמי; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.13) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנצינגר). ולענייננו,

מאחר והנאשם לא הביא את אמו כעדה מטעמו שתעיד שהיא זו שהתקשרה למתלוננת מהטלפון הנייד שלו וזאת על מנת לתמוך בטענתו שהוא לא האדם שהתקשר למתלוננת, הדבר יוצר חזקה שבעובדה שהייתה מעידה בדיוק הפוך, קרי שהיא לא התקשרה ולכן אין מנוס מהמסקנה שהנאשם הוא זה שהתקשר מאחר ולא היה אדם אחר בבית איתם.

27. לסיכום, הנני קובע כממצא עובדתי שאמרת החוץ של המתלוננת (ת/10) היא עדות אמינה שיש לייחס לה משקל גבוה ולכן יש להעדיפה על עדותה של המתלוננת בבית המשפט. כמו כן, הנני קובע כי המאשימה אכן הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם הפר את ההוראה החוקית בכך שהתקשר מהטלפון הנייד שברשותו לטלפון הנייד של המתלוננת ביום 6.9.15 בשעה 22:06.

ההגעה לביתה של המתלוננת

28. מאמרת החוץ של המתלוננת (ת/10) עולה שאין באפשרותה להעיד ממקור ראשון לגבי עצם ההגעה של הנאשם לביתה לאחר שניתנה ההוראה החוקית. מאמרת החוץ עולה שהיא ידעה על הגעתו מאחד השכנים, קרי מדובר בעדות שמיעה. בנסיבות אלה, יובהר שאינני מבסס ממצא עובדתי כלשהו על אמרת החוץ של המתלוננת לעניין השאלה האם הנאשם הגיע לבניין שבו שוכנת דירתה לאחר שניתנה ההוראה החוקית. בפועל, קיימת ראיה אחרת, קבילה ובעלת משקל והיא עדותו של השכן של המתלוננת, בשם א"ס (להלן: א"ס).

29. א"ס העיד במשפט כי הוא מזהה את הנאשם כמי שהיה בן זוגה דאז של המתלוננת ושדירתה נמצאת באותו הבניין שבו הוא מתגורר ואף באותה קומה. השכן א"ס העיד שבשעה 01:30 לערך לאחר חצות שמע רעש מחוץ לדירתו ולכן פתח את דלתו והבחין בנאשם שובר את הצילינדר של דלת דירתה. כמו כן, העיד כי הנאשם נראה שיכור ונדף ממנו ריח חזק של אלכוהול. לפי עדותו של א"ס, משהבחין בו הנאשם, האחרון קילל אותו. א"ס מסר תלונה במשטרה על האירוע (פרוט' מיום 9.5.18, עמ' 21 ש' 27-21, עמ' 22 ש' 27-14, עמ' 23 ש' 3-1, עמ' 24 ש' 32-26).

30. עדותו של א"ס נמצאה אמינה בעיניי. לא היו סתירות בדבריו. ההגנה ביקשה להגיש את אמרת החוץ של א"ס (נ/1). בעיניי, אמרת החוץ של א"ס רק מוסיפה נופך של אמינות לעדותו וזאת לאור ההתאמה שבין אמרת החוץ של א"ס לבין עדותו בבית המשפט. אמרת החוץ של א"ס היא מיום 2015 בשעה 14:30 והעדויות מתייחסות לאירועי אותו יום בשעה 01:30, קרי בעת שההוראה החוקית הייתה כבר בתוקף. יתר על כן, הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהוא מזהה את א"ס כמי שהיה שכן של המתלוננת בעבר בעת שהנאשם היה בקשר זוגי עימה (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 5-9).

31. על כן, הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן הגיע לדירתה של המתלוננת ביום 2018 בשעה 01:30 וזאת תוך הפרת ההוראה החוקית.

ראיות ההגנה

32. מטעם הנאשם העידה אחותו ר'. ר' נשאלה בחקירה ראשית האם היא זוכרת שהמתלוננת התקשרה אליה ואמרה לה שהנאשם הכה אותה והיא ענתה על כך בשלילה (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 42 ש' 11-9). בהמשך ציינה שלא זכור לה שהמתלוננת סיפרה לה על אירוע אלימות כלשהו שהיה בין הנאשם למתלוננת ולטענתה המתלוננת רק אמרה לה שהייתה באזכרה בצפון (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 42 ש' 32-31).

33. לא ברור מתוך החקירה הראשית של ר' מה הרלוונטיות של דבריה לאירוע מושא כתב האישום. די בכך על מנת לקבוע שמדובר בעדות בלתי רלוונטית. מעבר לנדרש יש לציין שבמהלך החקירה הנגדית על ידי באת כוח המאשימה, ר' אמרה "לא בא לי לענות לך" ובהמשך העליבה אותה באמירות פוגעניות שונות (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 43 ש' 20-13). בנסיבות אלה, קבעתי כי ר' אינה מאפשרת לבאת כוח המאשימה לחקור אותה בחקירה נגדית ולכן מאחר והחקירה הנגדית לא מומשה, דין החקירה הראשית להימחק. הלכה פסוקה היא שכאשר עד לא נחקר בחקירה נגדית, בית המשפט רשאי לפסול את החקירה הראשית שכבר נמסרה (ע"א 642/87 הסתדרות אגודת ישראל נ' חזקיהו בע"מ, פ"ד מד (1) 686, 691-692 (1990)).

34. הנאשם הכחיש באמרת החוץ שלו שהגיע לדירתה של המתלוננת והכחיש שהתקשר אליה. כמו כן, בעדותו בבית המשפט מסר גרסה מתחמקת שמלאה בסתירות מהותיות. כך למשל, בחקירה הראשית העיד שלא זכור לו שהיה בתחנת המשטרה בלוד או שחתם על כתב הערובה (פרוט' מיום 4.6.18, עמ' 44 ש' 20-12), אך בהמשך בחקירה הנגדית אישר שאכן היה בתחנה וגם חתם על כתב הערובה (עמ' 46 ש' 27-22). בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי שעדותו של הנאשם ובעיקר הכחשותיו שהתקשר למתלוננת או שהגיע לדירתה והן בגדר עדות בלתי אמינה. לסיכום, הנאשם לא הצליח להפריך את ראיות המאשימה.

סוף דבר

35. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. על כן, הנני מרשיעו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשע"ט, 04 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.